

Manifest

Zo wordt mijn liefde steeds opnieuw verteld

NA de *Metamorphosen* kreeg ik op de radio te horen dat het nu wel de hoogste tijd werd om andere theatrale middelen te zoeken om mijn verhaal te doen.

NA een voorstelling van de laatste produktie van Compagnie De Koe deed in de wandelgangen het gerucht de ronde dat het allemaal niet zo slecht was, maar dat ze dringend eens iets anders moesten doen.

NA de première van *Dood Paard* schreef een Nederlandse criticus dat het al bij al nog meeviel. Achteraf bleek dit alleen te slaan op het feit dat hij bang was dat regisseur Matthias de Koning een *Discordia*-stempel zou hebben gehanteerd.

NA de première van *Discordia's fin de saison, Ad memoriam revocare. Proloog*, verliet een krantenschrijver na tien minuten de zaal om de dag nadien vol woede te melden dat het nu maar eens gedaan moest zijn.

We moeten met z'n allen dringend wat anders gaan doen. We zijn niet meer dan een bende entertainers die men neerschiet omdat men de grap reeds kent.

Meer en meer bepalen theaterpers, schouwburgprogrammatoren, raden, politici, wat wij moeten doen.

Twintig jaar terug bestond het begrip 'artistiek beleid' niet. Nu heeft iedereen er een.

En de goede raad in mijn richting luidt: 'Wat meer theatraliteit. Wanneer eens een Shakespeare, mijnheer Vandervost.'

Wees gerust, ik heb er een gevonden.

Lucas Vandervost

Waarom is mijn gedicht van noviteit,
Van taalspel en van nieuw vertoon gespeend?
Waarom volg ik de trant niet van de tijd
In stijlbegrip en woorden vreemd vereend?
Waarom schrijf ik steeds op dezelfde wijze
En steek wat ik bedenk in oud gewaad,
Zodat het steeds zijn herkomst zal bewijzen
En welhaast ieder woord mijn naam verraadt?
Liefste, ik schrijf steeds over jou, ach, weet
Dat liefde slechts, en jij, mij schrijven deden;
Mijn vers is op zijn hoogst nieuw aangekleed,
Ik moet besteden wat ik al besteedde.
Zoals de zon zich elke dag herstelt,
Zo wordt mijn liefde steeds opnieuw verteld.

William Shakespeare, Sonnet 76 uit de bundel *Sonnetten*
vertaald door Peter Verstegen, Van Oorschot, Amsterdam, 1993, p. 83